

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 13/21
Люксембург, 3 февруари 2021 г.

Решение по дело C-555/19
Fussl Modestraße Mayr GmbH/SevenOne Media GmbH и др.

Забраната за излъчване само на регионално равнище на реклама в германски телевизионни предавания, разпространявани на национално равнище, би могла да противоречи на правото на Съюза

Всъщност тази пълна забрана би могла, от една страна, да надхвърли необходимото за запазване на плурализма при предлагането на телевизионни предавания, оставяйки приходите от регионална телевизионна реклама само за регионалните и местните канали, а от друга страна, да доведе до недопустимо неравенство между националните телевизионни оператори и доставчиците на интернет рекламни услуги

Fussl Modestraße Mayr GmbH е дружество, което е учредено по австрийското право и извършва търговска дейност в магазини за модни стоки в Австрия и във федерална провинция Бавария (Германия). През 2018 г. то сключва договор с дружеството SevenOne Media GmbH, което извършва маркетингова дейност за германския телевизионен оператор ProSiebenSat.1. Договорът е за излъчване само в провинция Бавария на реклама в предавания на националния канал ProSieben.

SevenOne Media обаче отказва да изпълни договора. Всъщност от 2016 г. държавен договор между провинциите забранява на телевизионните оператори да включват в националните си програми телевизионни реклами, които се излъчват само на регионално равнище. Тази забрана има за цел да запази приходите от регионална телевизионна реклама само за регионалните и местните телевизионни оператори и да им осигури така източник на финансиране, а следователно и устойчивост, за да могат те да допринасят за плурализма в предлагането на телевизионни предавания чрез предоставяне на съдържание на регионално и местно равнище. Забраната е съпътствана от „отворена клауза“, която допуска провинциите да разрешават регионална реклама в рамките на национални програми.

При тези обстоятелства Landgericht Stuttgart (Областен съд Щутгарт, Германия), който е сезиран със спор относно изпълнението на разглеждания договор, иска да се установи дали посочената забрана е съвместима с правото на Съюза.

При разглеждането на делото Съдът прилага по-специално някои от утвърдените в практиката му принципи в областта на свободното предоставяне на услуги и тълкува Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“) в особения контекст на забрана за регионална реклама по националните телевизионни канали. При такъв анализ не може да не се вземе предвид наличието на рекламни услуги, които се предоставят чрез интернет платформи и които могат да конкурират традиционните медии.

Съображения на Съда

На първо място, по отношение на Директивата за аудиовизуалните медийни услуги¹, Съдът отбелязва, че член 4, параграф 1 от нея, съгласно който държавите членки запазват при

¹ Директива 2010/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 10 март 2010 година за координирането на някои разпоредби, установени в закони, подзаконови и административни актове на държавите членки, отнасящи се до предоставянето на аудиовизуални медийни услуги (Директива за аудиовизуалните медийни услуги) (ОВ L 95, 2010 г., стр. 1).

определени условия свободата си да предвидят по-подробни или по-строги правила в обхванатите от тази директива области, за да защитят интересите на зрителите, в случая не намира приложение. Всъщност, макар да попада в обхванатата от Директивата област на телевизионната реклама, разглежданата забрана все пак се отнася до специфична област, която не е уредена в нито една от разпоредбите на Директивата, и освен това няма за цел защита на телевизионните зрители. Ето защо тя не може да се квалифицира като „по-подробно“ или „по-строго“ правило по смисъла на член 4, параграф 1 от Директивата, така че тази разпоредба допуска подобна забрана.

На второ място, по отношение на съответствието на разглежданата забрана със свободното предоставяне на услуги, гарантирано с член 56 ДФЕС, Съдът констатира, най-напред, че една такава забрана съдържа ограничение на посочената основна свобода в ущърб както на доставчиците на рекламни услуги, а именно телевизионните оператори, така и на получателите на рекламни услуги, тоест рекламодателите, и по-специално на тези от тях, които са установени в други държави членки. По-нататък, по отношение на обосноваването на посоченото ограничение Съдът припомня, че запазването на плуралистичния характер на предлагането на телевизионни предавания може да представлява императивно съображение от общ интерес. Накрая, по отношение на пропорционалността на ограничението Съдът припомня, че целта за запазване на медийния плурализъм, бидейки несъмнено свързана с основното право на свободно изразяване на мнение, оставя на националните органи широко право на преценка. Разглежданото ограничение трябва обаче да е в състояние да гарантира осъществяването на тази цел и да не надхвърля необходимото за постигането ѝ.

В това отношение Съдът отбелязва, от една страна, че разглежданата забрана би могла да бъде засегната от непоследователност, свързана с факта, който националната юрисдикция следва да провери, че се прилага само за предоставяните от национални телевизионни оператори рекламни услуги, но не и за по-специално линейните рекламни услуги по интернет. Всъщност би могло да става въпрос за два вида конкуриращи се на германския рекламен пазар услуги, пораждащи евентуално един и същи риск за финансовото здраве на регионалните и местните телевизионни оператори, а следователно и за целта за защита на плурализма на медиите². От друга страна, по отношение на необходимостта от забраната Съдът отбелязва, че до по-малко ограничителна мярка би могло да се стигне при ефективно прилагане на равнището на провинциите на предвидения в „отворената клауза“ разрешителен режим. Националната юрисдикция трябва обаче да провери дали тази а priori по-малко ограничителна мярка действително може да бъде приета и приложена по начин, който на практика да гарантира, че преследваната цел може да бъде постигната.

На трето място, по отношение на свободата на изразяване на мнение и свободата на информация, гарантирани с член 11 от Хартата, Съдът констатира, че те допускат забрана като тази, съдържаща се в разглежданата правна уредба, за регионална реклама по националните телевизионни канали. Всъщност с тази забрана по същество се търси баланс между, от една страна, свободата на изразяване в областта на търговията на националните телевизионни оператори и на рекламодателите, и от друга страна, защитата на медийния плурализъм на регионално и местно равнище. Следователно германският законодател легитимно и без да превишава пределите на предоставената му в това отношение значителна свобода на преценка е приел, че защитата на обществения интерес трябва да има предимство пред частния интерес на националните телевизионни оператори и на рекламодателите.

На четвърто и последно място, Съдът приема, че принципът на равно третиране, закрепен в член 20 от Хартата, също допуска разглежданата забрана, при условие че тя не води до разлика в третирането между националните телевизионни оператори и доставчиците на рекламни услуги, и по-специално на линейни услуги по интернет по отношение на

² В това отношение обстоятелствата в главното производство по същество са сходни с тези по делото, по което е постановено решение от 17 юли 2008 г., Corporación Dermoestética, [C-500/06](#) (вж. също прессъобщение № [56/08](#)).

излъчването на реклама на регионално равнище. С оглед на това националната юрисдикция трябва да провери дали положението на националните телевизионни оператори и това на доставчиците на регионални рекламни услуги, и по-специално на линейни услуги по интернет, значително се различават по отношение на съответно характеризиращите ги елементи, а именно по-специално обичайните начини на използване на рекламните услуги, начинът на тяхното предоставяне или правната уредба, в която те се вписват.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването

За допълнителна информация се свържете с Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 4293

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106